

Identificatie met het spirituele zelf om negatieve intentie te overwinnen

*19 november 1971
lezing 195*

“Gegroet en gezegend zij ieder van jullie hier. Moge de kracht van de geest je leven inspireren en zich via jou manifesteren. Want alleen dan leef je in de werkelijke wereld en heeft je leven zin. Iedere stap die je in deze richting zet, maakt nieuwe energie vrij.

Jullie vrienden, die echt betrokken zijn bij dit pad en je aan het werk ervan hebt verbonden met alles wat daarbij hoort, jullie hebben stap voor stap ontdekt wat die weer vrijgemaakte energie inhoudt. Je ervaart haar in steeds grotere mate in je persoonlijke leven waar zij zich op verschillende manieren manifesteert. Jullie die echt willen ontdekken wie je bent en die de bereidheid hebben om oude destructieve patronen van denken en reageren op te offeren, vindt eens uit wat voor uitzonderlijke schat je in jezelf verbergt. Daarbij wordt de term ‘offer’ inderdaad belachelijk, want je geeft *niets op voor alles* .

De laatste maanden is er krachtige nieuwe energie ontwikkeld dankzij de inspanningen van ieder van jullie afzonderlijk én van de groep als geheel. Jullie hebben iets in beweging gezet dat inderdaad groter is dan het menselijk leven dat jullie kennen. Dat is merkbaar geworden voor ieder die het wil zien. Je zou je ogen opzettelijk moeten sluiten om je niet bewust te worden van die opmerkelijke vooruitgang bij jullie: van een nieuwe beweging in je innerlijk en uiterlijk leven, van vernieuwing in je gevoelsleven en van diepgang in je nieuwe ervaringen. Je bent je allemaal veel scherper bewust geworden van jezelf en als gevolg daarvan begint je leven zich steeds meer te ontplooien. Dezelfde soort beweging is zeker ook duidelijk in het leven van de groep: in haar dynamiek, in haar gevoelservaringen, in de eerlijkheid van de gevoelens en in de grotere intimiteit in het omgaan met elkaar. Sterker

nog, de spirituele kracht is dankzij jullie inspanningen en vooruitgang nu zo groot, dat zelfs de grootste sceptici onder jullie beginnen in te zien dat hun scepticisme in wezen een aangeleerde verdedigingshouding is. In dit opzicht is de geldigheid van dit padwerk niet langer een theorie of een filosofie. Het is een werkelijkheid en een ervaring geworden waaraan niet langer valt te twifelen.

Als je dankzij je groeiende ontwikkeling meer gaat waarnemen en je beter af gaat stemmen, dan weet je dat de werkelijkheid van de geest veel echter is dan dat wat je kunt zien en aanraken. De energie die wordt opgewekt, gaat zichzelf in stand houden. Ook dat is waarneembaar zowel in je persoonlijke leven als in jullie gemeenschappelijke activiteiten. Natuurlijk, zelfs bij de grootste vooruitgang zul je nog steeds te maken krijgen met verdedigingen, negativiteiten die nog opgelost moeten worden, weerstanden, vervormingen en duisternis. Vandaar dat we in ons werk verder moeten ploegen om op die manier spirituele kracht beschikbaar te krijgen. Daarmee kunnen dan steeds meer negatieve aspecten in je persoonlijkheid verwijderd worden, meer irrealiteiten, meer maskers. Om dat te kunnen moet je, deze aspecten natuurlijk eerst volledig erkennen en accepteren, want dat is de noodzakelijke basisvoorwaarde om ze te kunnen loslaten. Je kunt onmogelijk iets laten gaan waarvan je niet weet dat je het hebt of dat het in je gedrag naar voren komt.

Ook deze keer wil ik graag de gemeenschappelijke noemer vinden van waar de meesten van jullie zijn op dit moment. Ik hoef niet te zeggen dat dit alleen geldt voor degenen die echt dit pad volgen met alles wat daarbij hoort en met al de beschikbare hulp. Het zal onmiddellijk duidelijk worden dat jullie je op dit moment op een beslissend punt bevinden. Dat zal ik vanavond bespreken. Sommigen van jullie hebben misschien al wat stappen gezet om dit punt te passeren, anderen zijn nog aan het worstelen om dit punt van zelfbewustzijn te bereiken, maar ze voelen dat ze op de drempel staan. De meeste van mijn vrienden staan echter precies op het punt waarover ik het vanavond wil hebben.

Dit gemeenschappelijke punt is het bewustzijn van je *negatieve intentie*, dat tot nu toe verborgen was, maar nu bewust wordt. Tot voor kort was deze negatieve intentie nog niet toegankelijk. Misschien heb je in theorie geaccepteerd dat jij ook een lager zelf hebt, dat je fouten hebt en tekortkomingen in je karakter. Misschien heb je zelfs een flink aantal daarvan onder ogen gezien en heb je ze oprecht en constructief aangepakt. Maar dat is nog niet hetzelfde als jezelf bewust zijn van je *negatieve intentie*, ook al bestaat er natuurlijk een verband tussen dit laatste en je tekortkomingen, je beelden, je misvattingen en destructieve gevoelens.

We hebben het er al jarenlang over gehad dat de mens datgene waar hij bang voor is in feite onbewust wil en dat dat ook geldt voor wat hij allemaal ervaart. Dit hele padwerk is op deze waarheid, op dit levensfeit gebaseerd. In de loop van deze jaren ben je her en der aspecten van jezelf tegengekomen die de geldigheid van dit feit bewijzen. Maar het is pas sinds kort dat velen van jullie echt oog in oog zijn komen te staan met een fundamentele afwijzende houding tegenover het leven. Een houding die uitdrukt dat je niet wilt geven, liefhebben, niet wilt bijdragen, uitreiken, ontvangen en goed en vruchtbaar wilt leven. Dat klinkt misschien belachelijk voor je bewuste verstand dat niets liever wil dan elke denkbare vervulling. Er is echter dat andere deel van de ziel, in een verborgen hoekje van de psyche, dat precies het tegenovergestelde zegt. Dat deel wil haten, wrokkig zijn, zich afsluiten - zelfs als dit lijden en verlies veroorzaakt.

Het is van buitengewoon groot belang dit deel van de ziel te erkennen. Het hoeft niet het grootste deel van het zelf te zijn. Het heeft zijn uitwerking al als een relatief klein deel van het bewustzijn in deze negativiteit opgesloten zit, terwijl misschien een veel wezenlijker deel van het zelf naar het positieve streeft. Maar ongeacht hoe 'klein' dat negatieve deel ook is, vergeleken bij de bevrijde positieve aspecten van het zelf, het heeft een magnetische macht over je leven, juist omdat je het niet erkent; het effect ervan is groter naarmate je je er minder van bewust bent. Als het volle bewustzijn van deze negatieve intentie naar bovenkomt, ga je merken wat voor verwoestende uitwerking deze houding op je heeft. En ondanks dat je *weet* hoe destructief en zinloos die houding is, merk je ook dat je niet in staat bent (dat wil zeggen: niet bereid bent) die op te geven. Er is een grote krachtsinspanning nodig om je weerstand te overwinnen voordat je dit aanvankelijk schokkende inzicht omtrent je leven kunt accepteren. In feite is het zo dat veel van de weerstand die je bij jezelf en je vrienden tegenkomt, precies gebaseerd is op het niet willen zien dat een dergelijke destructiviteit en ontkenning in je bestaat. Maar als je het uiteindelijk inziet, is dat een zegen. Je kunt dan deze ontkenning van het leven gaan aanpakken.

Je hebt dat natuurlijk al in aanzienlijke mate gedaan. Er is een flink aantal 'redenen' voor negativiteit, als wij dat zo mogen noemen, waarvan je je al aardig bewust bent. Niettemin kom je niet verder dan dit punt. Alleen al het feit dat je *weet* dat *jij* het zelf bent die isolement, eenzaamheid, liefdeloosheid, haat en wrok wilt en dat het niet iets is wat je zomaar overkomt, dat feit bevat een belangrijke opening naar een volgende fase in je ontwikkeling en vooruitgang.

Nu we dit punt bereikt hebben in ons werk met elkaar is het zinnig om een

duidelijk onderscheid te maken tussen *negativiteit* en *negatieve intentie*. De term negativiteit is te ruim en omvat fouten, vijandigheid, misvormde werkelijkheid, afgunst, haat, angst, kwaadheid enzovoort. Als we van *negatieve intentie* spreken, dan krijgen de woorden een andere betekenis. Dan hebben we het uitdrukkelijk over de *bedoeling* om vast te houden aan een toestand waarin het leven en het zelf ontkend worden. Het woord *intentie* op zich houdt al in dat het zelf de leiding heeft, een welbewuste keuze maakt, de *bedoeling* heeft om te doen, te handelen, te zijn. Zelfs als je de meest destructieve, wrede, brute houdingen van jezelf toegeeft, dan impliceert dat altijd nog ergens dat jij er niets aan kunt doen dat je zo bent. Als je je negatieve intentie op het spoor komt, kun je jezelf niet langer wijsmaken dat die negativiteit je 'overkomt'. Je moet vroeg of laat het feit onder ogen durven zien dat jouw leven het resultaat is van jouw keuzes. Een keuze impliceert dat het mogelijk is om een andere houding aan te nemen. Met andere woorden, je ontdekt dan op een diep niveau dat je echt vrij bent. Zelfs je nauwe grenzen zijn het gevolg van een vrijgekozen koers die je volgt en die je blijft volgen totdat je ervoor kiest om die koers te wijzigen. Voor je bewustzijn lijkt het bestaan van een dergelijke negatieve intentie misschien ondenkbaar, maar ieder die deze woorden hoort of leest en die de juistheid ervan nog niet in zichzelf heeft kunnen bevestigen, kan er van verzekerd zijn dat negatieve intentie bestaat. Het vraagt aanzienlijk veel strijd, moeite, geduld en het overwinnen van innerlijke weerstanden, om die op alle punten diepgaand aan te pakken. Ik heb het niet over iets wat je zomaar eventjes erkent. Als de negatieve intentie echt wordt aangepakt, betekent dat een grote crisis in iemands leven en wijst het op een wezenlijke vooruitgang. Het is niet iets waar hij gemakkelijk aan toe komt.

Laten we nu eens kijken naar bepaalde fundamentele fases en stappen vooruit met betrekking tot deze overgang. Iemand begint op een dergelijk pad zonder enig bewustzijn van zijn hardnekkige negatieve bedoelingen. Zoals ik al eerder zei : als hij met dit feit geconfronteerd zou worden, zou hij het niet kunnen geloven, laat staan voelen en bij zichzelf waarnemen. Hij is zich misschien bewust van sommige fouten en destructieve houdingen, van sommige neurotische gedragingen en gevoelens, maar dat is (en ik kan het niet genoeg benadrukken) nog heel wat anders dan zichzelf bewust zijn van negatieve intentie. Als hij dit pad volgt, goed vooruitgaat en een dieper en eerlijker inzicht in zichzelf krijgt, accepteert hij meer zijn goede en ook zijn pijnlijke gevoelens. Hij wint aan kracht en objectiviteit. Door steeds maar weer opnieuw zichzelf te verplichten de waarheid onder ogen te zien en zo de zuiverste spirituele energieën op te wekken, zal hij uiteindelijk tot de ontdekking komen dat hij de goede dingen van het leven opzettelijk verwerpt. *Hij zal ontdekken dat hoe gefrustreerder hij zich voelt omdat hij niet krijgt wat hij zo vurig verlangt, hoe sterker zijn negatieve intentie is*

en hoe minder hij geneigd is er wat aan te doen . Dit verband is buitengewoon belangrijk. Hetzelfde geldt voor twijfels: hoe meer iemand vreest dat dat waar hij naar verlangt niet gerealiseerd zal worden, hoe minder vertrouwen hij in zijn leven heeft en hoe minder hij in verbinding staat met zijn eigen negatieve wil.

Het is ontzettend moeilijk toe te geven dat het zelf met opzet een koers kiest van ontkenning, wrok en haat, die zelfs ten koste gaat van lijden. Maar als dat eenmaal gedaan is, gaat de deur naar de vrijheid open, zelfs voordat iemand feitelijk klaar is om die deur door te gaan. Nog voordat het zelf klaar is om een nieuwe keus te maken, zal het feit alleen al dat hij kan beschikken over een andere weg, een andere benadering van het leven en een andere manier om zijn energieën en andere hulpbronnen in te zetten, realistische hoop geven - geen valse hoop.

Jullie klampen je zo vaak vast aan valse hoop, vrienden, zo vaak! Feitelijk investeren jullie het beste van jezelf in neurotische oplossingen, gebaseerd op onrealistische verwachtingen, op louter illusie! *Maar er bestaat een werkelijke, realistische en realiseerbare hoop*, een hoop die niet gedoemd is om uit te lopen op teleurstellingen en desillusies. Hoop die zich langzaam maar zeker ontwikkelt tot manifeste werkelijkheid en tot feit: zelfvervulling, verwerkelijking van het beste dat in je besloten ligt, dus toegang tot wat het leven te bieden heeft. Denk toch eens aan alles wat het leven te bieden heeft, aan al die mogelijkheden! Ze zijn grenzeloos en ze behoren jou toe, je hebt ze maar voor het vragen.

We moeten echter helder voor ogen houden dat, hoe belangrijk het ook is om het bestaan van die negatieve intentie in je te ontdekken, dat nog niet hetzelfde betekent als het loslaten ervan. Als je dit punt bereikt hebt, weet je maar al te goed hoe waar dit is! Het is mogelijk om negativiteit volledig te erkennen en toe te geven en toch nog helemaal niet klaar te zijn om die los te willen laten. Dit geldt niet per se voor alles wat je erkent en inziet. Soms gebeurt het dat het besef van een destructieve of misvormde houding deze automatisch doet verdwijnen. Maar dat is niet altijd waar. In het specifieke geval van negatieve intentie wordt in bijna ieders werk keer op keer duidelijk dat, naast dat iemand weet hoe zinloos en destructief negatieve intentie is, het ook beslist nodig is dat iemand in staat is om het denken, de wil en de intentie te kunnen veranderen.

Natuurlijk, we zijn al ingegaan op heel veel overtuigingen en misvattingen, motieven en redenen waarom dit zo is. We hebben aan veel ervan gewerkt. Er is de angst voor het onbekende, angst om gekwetst en vernederd te worden, angst en weigering om pijn te ervaren, nu en in het verleden. *Een*

negatieve houding is dan ook een verdediging tegen werkelijke gevoelens. Het vasthouden aan een negatieve wilsrichting is ook te wijten aan de weigering om verantwoordelijkheid in het leven te aanvaarden, om om te gaan met niet ideale omstandigheden; het is een innerlijke hardnekkigheid om 'de slechte ouders te dwingen goede ouders te worden', alsof je eigen ellende een wapen zou zijn. Deze ellende wordt dan feitelijk op die manier gebruikt. Negatieve intentie is ook een middel om het leven - de slechte ouders - te straffen. Al deze gevoelens, reacties en houdingen zijn ruimschoots onderzocht, bevestigd en doorgewerkt. Toch blijven velen van jullie er met alle geweld aan vasthouden. Waarom?

We hebben ook naar de oorsprong van deze negatieve houding gekeken. Het is vaak de enige manier die een kind heeft om zijn identiteit te bewaren. Als het die innerlijke weerstand niet vol zou houden, zou het zich in zijn persoonlijkheid bedreigd voelen: voor het kind staat het opgeven van die weerstand gelijk met het opgeven van zijn individualiteit. Ook dit wordt door de meesten van jullie onderkend en jullie zijn je ervan bewust hoe verkeerd het is om een houding die in het verleden ooit waardevol was, ook toe te passen in het heden waar die niet langer waardevol is maar ronduit destructief. Voor iemand die dit in zichzelf nog niet heeft ontdekt, lijkt het bijna ondenkbaar dat je kunt toegeven dat een bepaalde houding absoluut zinloos en waardeloos is en alleen maar ongewenste resultaten oplevert en dat je er toch aan vast wilt blijven houden. Waarom bestaat deze klaarblijkelijk zinloze weigering, ondanks dat je weet dat je er jezelf en anderen alleen maar pijn mee doet; dat het je daardoor niet lukt om volledig en vreugdevol te leven en dat ernstige schuld en zelfkwellling er het gevolg van zijn? Er moet een zeer sterke reden zijn, een die duidelijk verder gaat dan enige van de eerder genoemde redenen, hoe waar die op zichzelf ook mogen zijn. Veel van mijn vrienden zitten vast op dit specifieke punt. Ze hebben hulp nodig om verder te komen.

Wat weerhoud je nu echt om te zeggen: ik wil niet haten, ik wil liefhebben. Ik wil me niet langer inhouden maar ik wil het beste van mezelf aan het leven geven. Ik heb geen behoefte meer aan mijn wrok en ik verlang er echt naar die los te laten. Ik wil me openstellen en aan het leven geven en daarmee ook het beste ontvangen wat het leven te bieden heeft. Deze lezing zal je hopelijk helpen om deze weerstand te begrijpen.

Om dit knelpunt aan te pakken moeten we onze aandacht richten op de kwestie van *identificatie*. Met welk deel van jezelf identificeer je je? Zo'n identificatie is niet iets wat het bewuste ego kiest. Het is eerder iets wat net als andere dingen ontdekt moet worden door je innerlijke waarneming. Met welk deel van je wezen ben je vereenzelvigd en op welke manier? Als je je

bijvoorbeeld uitsluitend identificeert met het ego - het bewuste, willende, handelende deel van de persoon - dan is het automatisch onmogelijk om verandering aan te brengen in iets wat niet tot het domein van dat ego hoort óm tot stand te brengen. Innerlijke verandering van iemands meest diepliggende houdingen en gevoelens kan niet worden teweeggebracht door de zeer beperkte functies van het ego. Hij moet zich duidelijk identificeren met een dieper, ruimer en effectiever aspect van het zelf alleen al om in de mogelijkheid van verandering te kunnen geloven. Zoals ik al eens elders in een ander verband heb gezegd, komt deze verandering tot stand doordat het ego het vaste besluit maakt om die verandering te willen en doordat het de processen vertrouwt van het niet door de wil bepaalde spirituele zelf in de totstandbrenging ervan. Het mag duidelijk zijn dat als er geen identificatie met het spirituele zelf is, zo'n vertrouwen en zo'n spanningsvrije positieve verwachting niet kan bestaan. En als die niet bestaat, kan iemand hem ook niet willen, want de overtuiging dat het zou mislukken, zou de machteloosheid van het ego op een al te onprettige manier blootleggen. Daarom zegt het beperkte ego liever 'ik wil niet' dan 'ik kan niet'. Aan de oppervlakte bestaat precies de tegenovergestelde situatie: het 'ik wil niet' wordt ontkend met een 'ik kan niet'. Op een dieper en subtieler niveau is het omgekeerde het geval, gewoon omdat het ego zijn beperkingen niet wil toegeven en het zelf nog niet de manier gevonden heeft om zich met de Geest te identificeren.

Zoals dat met alles het geval is, kan identificatie zowel op een heel positieve en constructieve manier als op een heel negatieve, blokkerende en destructieve manier bestaan. Het verschil ertussen wordt niet bepaald door of je je met het ene of het andere aspect van je persoonlijkheid identificeert - alsof het ene goed en het andere slecht zou zijn. Elke identificatie met elk deel van jezelf kan wenselijk, gezond en vruchtbaar zijn, of juist niet. Laten we eens kijken hoe dat zit. Je zou bijvoorbeeld kunnen denken: hoe kan het nou destructief zijn om je met je hogere zelf te identificeren? Of omgekeerd: hoe kan het nu wenselijk zijn om je met het lagere zelf te identificeren? Ik zeg: het kan allebei. Als je je identificeert met je hogere zelf - je geest - zonder dat je je echt bewust bent van je lagere zelf, je masker, je verdedigingen, je oneerlijke slimmigheidjes en je negatieve intentie, dan wordt identificatie met je hogere zelf een uitvlucht en een illusie. Dat is helemaal niet vruchtbaar en het is onder deze omstandigheden ook nooit een echte ervaring. Het is eerder een soort lippendienst aan een bepaalde filosofie en een verstandelijk geloof daarin. Je weet dan misschien wel dat je een goddelijke uitingsvorm bent, dat je een potentieel oneindige kracht tot je beschikking hebt om jezelf en je leven te veranderen en dat je de manifeste geest van het universum bent. - dat is allemaal waar - en toch is het een halve waarheid als deze vorm van identificatie dat deel over het hoofd ziet

dat juist je kritische en onpartijdige aandacht nodig heeft.

Op dezelfde manier kan identificatie met je lagere zelf zowel wenselijk als onwenselijk zijn. Misschien kunnen we het het beste zo stellen: er is verschil tussen jezelf identificeren met je lagere zelf (of je masker) en het identificeren van je lagere zelf. Als je met je lagere zelf geïdentificeerd bent, geloof je dat je dat helemaal bent. Als je het identificeert, dan observeer je het, sta je het toe, werk je eraan, maar je gelooft niet dat het je hele wezen is. Als dat zo was, zou je het niet kunnen identificeren, observeren, beoordelen, analyseren en veranderen. Dat deel van jezelf dat bezig is te kijken, heeft in ieder geval meer het heft in handen, heeft meer macht, is actiever en werkelijker dan het deel dat geobserveerd, beoordeeld en veranderd wordt. Op het moment dat je iets identificeert - goed, slecht of neutraal - is de identificeerder meer 'jij' dan dat wat geïdentificeerd wordt. De waarnemer is werkelijker en heeft meer de leiding in handen dan datgene wat waargenomen wordt. Dat is het grote verschil tussen identificeren en geïdentificeerd worden met. Pas als het masker en het lagere zelf, de negatieve intentie en de oneerlijke spelletjes geïdentificeerd zijn, kunnen werkelijke gevoelens gevoeld en oprecht ervaren worden. Pijn hoeft niet langer ontkend te worden. Dat komt omdat de energie die niet langer besteed hoeft te worden aan het ontkennen van wat is, jou brengt bij wat is. En als je echt je gevoelens kunt voelen, dan kun je je *met het spirituele zelf identificeren..* Het lagere zelf moet geïdentificeerd worden; met het spirituele zelf moet je je identificeren. Het ego brengt die identificatie tot stand, maar het geeft zichzelf vrijwillig op zodat het geïntegreerd wordt in het spirituele zelf.

Als de negatieve intentie opgeven wordt, ervaart iemand zichzelf al als iets meer dan dat lagere zelf dat opgelost moet worden. Dat wil zeggen, de energieën ervan worden in hun huidige vorm ontbonden en worden anders gericht, veranderd en op een nieuwe en betere manier gekanaliseerd. Maar als de zinloze weigering om de negatieve wil op te geven blijft bestaan, komt dat omdat iemand geheel en al met dit aspect van het zelf geïdentificeerd is, ongeacht de meer ontwikkelde aspecten van het zelf waar dat helemaal niet voor op hoeft te gaan. Met andere woorden, het is geen absolute toestand. Het is niet waar dat iemand zich ofwel geheel geïdentificeerd heeft met het lagere zelf, of helemaal niet meer. Het is altijd een combinatie: sommige aspecten van het zelf zijn vrij en daar kan een diepgaande spirituele identificatie gevoeld worden. Tegelijkertijd zorgen de nog niet geïdentificeerde aspecten van het lagere zelf, de nog niet gevoelde gevoelens ervoor dat het zelf zich voor een deel angstig onderdompelt in het lagere zelf waarvan het denkt dat het zijn enige werkelijkheid is. Bovendien kan er tegelijkertijd nog een derde identificatie bestaan, een met het ego als

de enige, geldige, betrouwbare functie. Dit is de manier waarop mensen in zichzelf gespleten zijn - ook wat betreft identificatie .

Als er een geheime, hoewel gedeeltelijke, identificatie met het lagere zelf bestaat, lijkt het opgeven daarvan gelijk te staan met zelfvernietiging. Voor dat gedeelte van het zelf dat destructief, wreed, hatelijk en wrokkig is, lijkt dit het werkelijke zelf. Al het andere lijkt onwerkelijk, misschien zelfs kunstmatig, vooral als feitelijk ook een kunstmatig laagje vernis gebruikt wordt om de werkelijkheid van het lagere zelf te bedekken. Het opgeven van haat, wrok en negatieve bedoelingen lijkt op het opgeven van iemands eigen diepste wezen. Die schijnbare zelfvernietiging kan niet geriskeerd worden, zelfs niet als de belofte wenkt dat vreugde en vervulling je dankzij dit offer ten deel zullen vallen. Op zijn best lijkt die vreugde - als het al zover komt - voor iemand anders te bestaan dan voor je vertrouwde ik. Wat heb je aan vreugde, vervulling, plezier, zelfrespect en overvloed als ze door iemand anders ervaren zullen worden dan door jou ? Dit is het onuitgesproken gevoel en de overheersende sfeer.

Dit is het moeilijkste gedeelte om doorheen te komen. Of, laat ik het beter stellen: het is het op één na moeilijkste gedeelte. De eerste moeilijkheid is jezelf ertoe te verbinden de waarheid omtrent jezelf te ontdekken. Dit impliceert het verstandelijk observeren en erkennen van je werkelijke gedachten en gevoelens, het ervaren van al die gevoelens en ze voor jezelf toegeven op alle niveaus. De tweede moeilijkheid is dan *je los te maken uit je identificatie met je lagere zelf*. Als het zelf zich alleen in het lagere zelf als werkelijk ervaart - ongeacht in welke mate dat het geval is - dan kan het zichzelf niet opgeven. De weigering om dat te doen is de *misplaatste wil om te leven*. Je leeft in de illusie dat achter je meest negatieve aspecten geen ander deel van jou meer bestaat. Je voelt je alleen echt en vol energie als die negativiteit en destructiviteit naar buiten komt, ongeacht hoezeer je omgeving de uiting daarvan beknot en je dwingt om deze energie alleen in jezelf te ervaren. Uiterlijke doodsheid en gevoelloosheid lijken het resultaat als je het kwaad hebt 'opgegeven'. Maar je hebt het helemaal niet opgegeven en dat hoeft je ook niet te doen. Dezelfde energie kan anders gericht worden en hoeft niet langer ontkend te worden. Laat dit tot je doordringen, vrienden: je weerstand om dat op te geven wat je het meest haat in jezelf, datgene waarvan je weet hoe boosaardig het is, is te wijten aan een verkeerde identificatie.

Wat dit punt betreft zijn velen van jullie in verwarring over jezelf. Je begrijpt niet waarom je niet wil wijken van die uiterst ongemakkelijke en ongewenste positie van binnen. Je weet dat er buiten een prachtige wereld ligt te wachten. En als je het bestaan daarvan ontkent, is ook dat een middel om je

positie te rechtvaardigen: als er niets goeds bestaat, als er toch niets dan narigheid is, is je situatie helemaal niet zo vreemd. Daarom maak je jezelf vaak wijs dat je in een verschrikkelijk en zinloos universum leeft. Of als dat niet het geval is, dan lukt het je niet om je geloof in het goede en prachtige universum op te laten wegen tegen je negatieve intentie. De manier waarop je gebonden en bevroren zit in deze positie van het niet willen opgeven van je negatieve intentie, is niet alleen hardnekkig en wrokkig. Dat zou te dom zijn. Die hardnekkigheid en wrok verharden je positie echter op een zodanige manier dat je angst om vernietigd te worden als je je lagere zelf opgeeft, in kracht groeit en dat er een negatieve spiraal in werking wordt gezet. Je leeft dan in deze kleine in zichzelf opgesloten wereld waarin het slechtste van jou je enige werkelijkheid lijkt te zijn.

Hoe lukt het je nu om daar uit te komen? Het eerste wat je moet doen is jezelf afvragen: is dit nu echt alles wat ik ben? Is het waar dat mijn werkelijkheid ophoudt te bestaan wanneer ik mijn negatieve bedoelingen en wil opgeef? Is dit IK alles wat ik in huis heb? Het feit alleen al dat je deze vragen oprecht stelt, opent een deur. Zelfs nog voordat er antwoorden komen - en die zullen uiteindelijk overvloedig komen - zal het feit dat deze vragen gesteld worden, voor jou de weg vrij maken om de tweede fase in deze ontwikkeling te bereiken. In die fase beseft je dat de jij die de vragen stelt, verder is dan de jij die je dacht te zijn. En daarmee heb je al een nieuwe brug geslagen. Vanaf hier zal het niet zo erg moeilijk meer zijn om een stem in je te vinden die op een nieuwe manier antwoord geeft, voorbij aan het beperkte blikveld van het lagere zelf dat je zo angstvallig bleef beschermen. Rijk uit met tastende vragen, gesteld vanuit goede wil en in goed vertrouwen.

Dit is de eerste stap om je weg te vinden uit je gevangenis en uit je onnodige lijden. Als je dit doet, ben je niet langer geïdentificeerd met het lagere zelf dat niets kent dan deze beperkte muren en dat zijn identiteit, zijn werkelijkheid ontleent aan het negatief zijn. In plaats daarvan kom je op een punt van waaruit je dat zelf kunt identificeren en waarnemen. Deze waarnemer wordt dan een eerste uitbreiding van je zelfervaring tot nu toe. Laten we bijvoorbeeld aannemen dat je eraan gewend bent geraakt om jezelf als hooghartig, koud en minachtend te ervaren. Als je die houding opgeeft, lijkt het alsof je doodgaat. Maar waarin verdwijnt je dan? In je ware zelf, daar waar je werkelijke gevoelens zitten en daarmee ook je werkelijke wezen. Als je bereid bent al je gevoelens te voelen, ongeacht hun aard, zul je te weten komen wie je bent. Als je dat niet wilt, moet je wel dat harde, vastgeroeste, beperkte 'zelf' blijven. Hier ligt je keuze.

Je kunt niet verwachten dat je als je je negatieve intentie opgeeft onmiddellijk

universele gelukzaligheid of zelfs maar aardse gelukzaligheid zult ervaren. Je zult je werkelijke gevoelens ervaren en sommige daarvan zijn behoorlijk pijnlijk. Maar de pijn zal zo veel makkelijker te dragen zijn dan de situatie die je nu in stand zit te houden. En omdat de pijn stromend van aard is, neemt ze je mee naar nieuwe en betere omstandigheden, zoals de rivier van het leven zelf dat doet.

Het gaat er altijd om je te verbinden aan het zelf - datgene wat het zelf echt voelt en denkt en is. Als die verbintenis aan het zelf het doel is, kun je ook niets anders dan jezelf verwerklijken. Je zult nieuwe diepten en gevoelsgebieden ervaren. Je zult zelfs de pijn verwelkomen, want het is echt en stromend. Het is in beweging en zo *helemaal jouzelf*.

De eerste antwoorden die je zult ontvangen op je vragen hoeven niet eens vanuit je diepere, spirituele zelf te komen. Je zult waarschijnlijk geen wonderbaarlijke onthullingen, inzichten en mystieke inspiratie ervaren. De eerste antwoorden zullen eerder van je bewuste denken komen. Je vermogen om nieuwe mogelijkheden en antwoorden te formuleren, om je kennis van de waarheid te gebruiken die al in je bewustzijn geïntegreerd is, zal veilig en heel echt aanvoelen. Tegelijkertijd zal het je een nieuwe sleutel geven die je in staat stelt om de vermogens waar je al over kunt beschikken, op andere manieren te gebruiken dan je tot nu toe gewend was. Zulke gedachten zouden in overweging kunnen nemen dat het uitproberen van een positieve intentie interessant en wenselijk voor je zou kunnen zijn. Je kunt eerst spelen met het vormen van nieuwe gedachten, met het afwegen van nieuwe mogelijkheden en alternatieven voor de manier waarop je met je denkvermogen omgaat. Dat is een opwindende bezigheid die je er in principe niet toe verplicht een bepaalde koers te volgen. Het betekent alleen dat je nieuwe speelruimte geeft aan een vastgeroest denkvermogen. Je kunt altijd het recht nemen om terug te gaan naar waar je was; je wordt nooit gedwongen door het leven of door iemand anders. Het is altijd jouw keuze. Deze wetenschap zal het schijnbare 'risico' om een nieuwe denkrichting uit te proberen minder definitief maken. Probeer gewoon eens uit hoe het voelt om een positieve intentie in beweging te zetten. Als je jezelf deze nieuwe vrijheid gunt, overbrug je weer een kloof in de richting van een grotere expansie van het zelf. Beetje bij beetje kun je kalm worden en in jezelf luisteren en de altijd aanwezige niet aflatende stem van de waarheid en van God ontvangen. Dit zal in intensiteit toenemen en steeds vaker gebeuren, totdat je beseft dat je alles bent wat er bestaat. Er is niets wat je niet bent, vrienden. Dit klinkt misschien nog heel ver weg maar het is niet zover van je verwijderd als het nu lijkt.

Kunnen jullie, kan iemand van jullie hier, na de lezing proberen om deze stap

te zetten?

Misschien kunnen jullie samen mediteren zoals jullie al eerder deden en elkaar helpen. Misschien zijn er meerderen die deze stap al tot op zekere hoogte kunnen zetten. Die stap zal vaak herhaald moeten worden, evenals het oorspronkelijke commitment om de waarheid in jezelf te achterhalen. Maar iedere kleine stap maakt meer energie vrij en maakt de volgende stappen gemakkelijker. Ik zal nu de 'Force' (*kracht*) geven aan degenen die daar om verzoeken en die hun verbintenis willen aangaan daar waar zij hulp wensen. Daarna kunnen jullie, jullie allemaal, een ontzaglijke hoeveelheid spirituele energie opwekken door jullie eigen meditatie en verbintenis. Degene die naar voren treedt om de stap te zetten die ik heb uitgelegd, zal niet alleen zichzelf helpen, maar ook, als de lezing voorbij is, de anderen die op hetzelfde punt zijn vastgelopen. Degenen die zich willen verbinden en om de kracht vragen, doen ook zo'n stap. Ook dit helpt iedereen die echt open is in gedachten en gevoelens of die tenminste dat openkomen geleidelijk willen laten gebeuren.

Wie zichzelf beschikbaar stelt voor nieuwe mogelijkheden van begrip, van waarneming en innerlijke houding zal de rijkdom van het universum ervaren, de rijkdom van zijn diepste wezen. Daar komt nieuwe actie uit voort en ook nieuwe ervaringen. Wie zich alleen beperkt tot de oude mogelijkheden, blijft in een onbevredigende situatie steken, ongeacht hoe ontwikkeld hij misschien ook is vergeleken bij anderen. Stilstaan is er niet bij. Als je stil staat, beperk je jezelf. Alleen als je je steeds verder ontwikkelt, kun je echt jezelf worden.

Een prachtige gouden kracht wil zich een weg banen door de wolken heen. De wolken gaan meer en meer uiteen. In welke mate ook je een stap zet alleen al *door het te willen*, de wolken zullen dunner worden. In welke mate ook je je verschuilt achter ontkenning en twijfel (de sterkste verdedigingen tegen het uit je bolwerk komen) belet je de gouden zonnekracht om door te komen. Maar de zon is er. Geloof niet dat je een andere persoon moet worden. Je wordt het beste wat je al bent. Als je op je best wordt, zul je het herkennen; je zult de vertrouwdheid ervan ervaren en je zult voelen hoe veilig het is, hoezeer JIJ het bent! Het is het beste van jou. Je verraadt je werkelijkheid niet, je wordt niet iets waarvoor je je moet schamen. Probeer dit te geloven. Jullie die hier zijn, laat een beetje los. Laat het licht in je komen en accepteer dat de werkelijkheid niet alleen maar ellende is. Het is juist een prachtige werkelijkheid. Het universum is vol liefde. Waarheid is liefde en liefde is waarheid. De vrijheid van je eigen geest zal gevonden worden in waarheid en liefde. Wees gezegend, jullie allen!"

Wat hierna gebeurde, kan niet in woorden worden weergegeven. Het

was een uiterst ontroerende ervaring. Er werd een sterke energie opgewekt, die een paar van onze vrienden ertoe dreef deze stap te zetten. Dit leidde tot diepe gevoelens en tranen maar we hielpen elkaar met oprechte genegenheid en liefde. De hele groep werd in een nieuwe staat van bevrijding getild. Jammer genoeg kunnen zulke ervaringen niet door woorden worden overgebracht. Maar we willen onze vrienden die er niet bij waren, toch op zijn minst laten weten wat er gaande is.

*Deze lezing werd gegeven Eva Pierrakos in 1971.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force Phoenicia (N.Y.)
Onder de titel: 'Identification with the Spiritual Self to overcome negative
Intentionality.'
© 2002 Stichting Gemeenschap Het Pad.*